

G A L E E B

1-2

LETNIK XXXVI
1989 - 1990

Trst SKL
MAGAZINA IN ŠTUDIJSKA
TRST
LETNIK 1989
SEPTEMBER-OKEOBER
0
1989

12660/1989/90

D. 1544/1990
COBISS •
019901544

VSEBINA

Meta Rainer: Moj osliček	1
Neža Maurer: Pravljica o miški	2
Niko Grafenauer: Ropotalo	3
Maruška Sedlak: Čudežni dežnik	4
Jelka Bakula: Bolest	5
Mima Kapelj: Luna se je ponesrečila ...	6
Tone Pavček: Bela vila	8
Meta Rainer: Žabe turistke	9
Marjanka Rebula: Napiši zgodbo	10
Jože Petelin: Kaj se zgodi če gre fant v Azijo	11
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Opica Filipa	12
Labirint	12
Vsak na svoje mesto	14
Kaj se bo prikazalo	15
Časopisni naslov	16
Jelka Bakula: Slončki	17
Jožko Lukeš: Vile štirih letnih časov in pastirček ...	18
PRILOGA	
Vojni muzej na Debeli Griži — besedilo in slike: Boris Rebec.	
Pešpot Rilke — besedilo in slike: Mojca Švab-Guštin.	
NASLOVNA STRAN	
"Zajčki v korenju" - Peter Verri, 2. r. OŠ	
"Bazoviški junaki" — ROJAN	

Danilo Gorinšek: Sončni žarki	20
Prir.: Jana Osojnik: O kojotu, ki je ustvaril človeka	21
Smiljan Samec: Igračka	24
Jože Trobec: Čenča	25
Aktualni dogodki: L. A.: Od tu in tam ...	26
V svetu narave: Pedagoška akademija: Nahrbtnik na ramo	28
Za spretne roke: Vzgojiteljska šola: Požrešna druščina	31
Zapojmo veselo: Prir.: Kristina Kovačič: Odkod si pesem ti doma	32
Berta Golob: Dežna kapljica	34
Stana Vinšek: Čukec	35
Likovna vzgoja: Liana Drašček: Danes slikam	36
Jože Petelin: Kaj se zgodi, če pes sreča Micko	38
Vojan T. Arhar: Na pomoč!	39
Iz naših šol: Lojze Abram: Tri šolska glasila	40
Šport: Lojze Abram: Odbojkarski tabor ..	41
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: "Jezikovni vozil" slovenični labirint	42
Šolarji pišejo	43
Urednikova beležnica	46
Branko Lakovič: Uganke in zanke	47
Risarski kotiček: Vera Poljšak: Skrivnostna risba	3. stran platnic
Ilustracije za prvo, dvojno številko Galeba so naredili: Vesna Benedetič, (str. 1, 10, 33); Marjanca Jemec Božič (str. 2, 5, 9, 20); Marjeta Cvetko (str. 6, 35); Liana Drašček (str. 24, 36, 37, 38); Božo Kos (str. 4, 8, 22, 23, 34); Borut Pečar (str. 3, 19, 39); Bine Rogelj (str. 17); Magda Tavčar (str. 12, 13, 14, 15, 16, 3. st. pl.); Jože Trobec (str. 25); Vzgojiteljska šola (str. 31).	

Meta Rainer

Ilustr. Vesna Benedetič

MOJ OSLIČEK

**MOJ OSLIČEK
SIVADLAKA
Z MANO V ŠOLO
ODKORAKA,
A NA VSAKA
DVA KORAKA
SE USTAVI
IN POČAKA...**

**KO KONČAVA
SVOJO TURO,
UJAMEM LE ŠE
ZADNJO URO,
SUPER URO —
FIZKULTURO!**

**KAJ PA MOREM?
MAR SEM KRIV,
ČE OSLIČEK MOJ,
FALOT,
SE OBIRA
CELO POT,
TRMAST IN
NEUBOGLJIV?**

PRAVLJICA O MIŠKI

Nekoč je živela lepa, rumena miška. Mama ji je umrla in ona se je napotila v svet. Hodila je in hodila, da so jo bolele rožnate tačke. Pa je prišla do grahaste pute:

Puta je mislila, da je piščanček, ker je bila tako rumena, in je rekla:

»Ostani.«

Puta in miška sta jedli koruzo in pšenico. Miška se je naučila hoditi po dveh nogah kot puta — a nikoli ni zrasla in ni legla jajčk. Puta je spoznala svojo zmoto in miška je morala v svet. A zdaj je znala hoditi po dveh nogah, znaла je celo plesati in je nastopila v slavnem mišjem cirkusu.

Nekoč jo je ujel maček. Miška ga je prosila, naj ji izpolni zadnjo željo. Izpustil jo je in zaplesala je pred njim tako lepo in naredila je toliko prevalov, da je maček rekel: »Zmotil sem se. Ti nisi miška. Tako lepo lahko pleše samo mlada muca. Živi srečno!«

Pustil jo je, da je lahko šla svojo pot in rumena miška še danes živi srečno. Ob večerih pleše v veselje mišjim družinam.

ROPOTALO

Žlobudralo, brbotalo
se je z očkom v park podalo.
Klepetalo, ropotalo,
kot je vedelo in znalo.

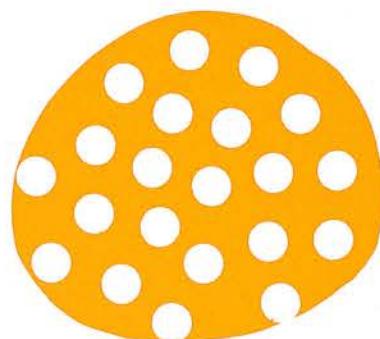
Pravzaprav se ne navija,
a je teklo kot navito.
Brez goriva, brez maziva,
vso pot čilo in spočito.

Niti enkrat ni obstalo,
nikdar ni pošla mu snov.
Slednjič je prižlobudralo
v prvem mraku spet domov.

Ni se sleklo, ni umilo,
kar naprej je klopotalo...
À na lepem je z vso silo
v mehanizmu zahreščalo.

Več kolesc se je zlomilo
in potrla glavna vzmet.
Ropotalo je umolknilo
in šlo spat kot Pedenjped.

ČUDEŽNI DEŽNIK

Glejte,
čudežni dežnik!
Majhen, moder,
poln pik,
sam od sebe
se premika,
varno vsemu
se izmika:
Z leve v desno
prečka pot,
po stopnicah
v podhod,
skoz zeleni
semafor
vleče skriti
ga motor,
še čez most,
kjer teče reka,
tudi zebra
ni zapreka,
levo, desno,
zopet čez!
Čudo modro
je zares!
In ko vse to preleti,
siv oblak
se razprsi,
skozenj sonce
se zazre,
čudežni dežnik zapre.
A pod njim?
O, primojduh!
Deklič naš
in čisto suh!

Tiha je bolest!
Svečice gorijo
ob robu cest,
v križiščih mest.
Na mreži cest
pa črne pike
se množijo!
Zakaj, zakaj
tako ječijo?
Živim govorijo,
da bi življenje varovali.
Zato smo svečice prižgali
ob robu cest — v križiščih mest.

LUNA SE JE PONESREČILA

Luna se je mirno sprehajala po vsemirju in zasanjano opazovala, kaj se dogaja na Zemlji. Toda, ker je doma pozabila očala, se je morala revica pošteno naprezati, da bi čim bolje videla, ali mali Zemljani že spijo. Tako je nehote zavila na Rimsko cesto. Ravno tedaj je izza vesoljske megle pokukal očarljivi Pluton in Luna se je zaljubljeno zagledala vanj. Toda glej ga, šmenta! Na razrvani Rimski cesti ji je spodrsnilo, zakotalila se je in se nevarno zagozdila pod oje Velikega voza, ki je peljal tam mimo.

»Eee, debelinka! Raje glej, kod hodiš!« se je razhudil Veliki voz.

Luna pa še vedno nič. Nepremično je ležala med kolesi in ni sploh dajala znakov življenja.

»Pa ja ni mrtva?« je pomislil Veliki voz. »Ti, Luna, saj sem se samo šalil! Daj, no, zgani se, saj nisi tako silno debela, da se ne bi mogla pobrati!« je še dobrohotno bodril nepremično in smrtno bledo Luno.

Ravno tedaj je mimo pridrvel meteorit.

»Kaj pa je?« je zvedavo vprašal.

»Ooooh, že spet je pustila doma očala, pa sploh ni videla, kod hodi, pravzaprav kotali!« je odvrnil Veliki voz.

»Ampak bleda je, bleda! Bržčas se je pobila po sanjavi butici. Čakaj, po rešilca grem. Pa tako se mi mudi!...« je hitel praviti meteorit, ki res ni vedel, kaj pomeni počasnost.

Kmalu nato je res pridrvel vesoljski rešilni avto, zdravniki so Luno previdno naložili vanj, vklopili sirene in jo odpeljali v bolnišnico. Reva se je bila tako pobila, da je imela obe očesi podpluti, iz nosu pa ji je curljala bleda kri. Zdravniki so dolge ure bedeli nad debelinko, vse do tedaj, dokler je komaj za spoznanje pomežiknila in dala razumeti, da je kljub poškodbam še živa.

»Gospodična Luna!« je s strogim naglasom začel zdravnik. »Ni prvič, da vas sprejmemo v bolnišnico zaradi nerodnih padcev. Veliko skrbi nam povzročate, in preglavic tudi. To pot vas moram, gospodična Bledična (tako se namreč Luna piše), ošteti: nerodni ste, ker ste predebeli, kratkovidni pa tudi. Sedaj pa: ali pošteno shujšate ali pa stalno nosite očala, ki sem vam jih predpisal, ko ste prvič padli in pomendrali zvezdo Večernico!« Tako je rekel zdravnik, nalepil užaljeni Luni velik obliž preko nosu in jo odslovil.

Lune Bledične potem še ves teden ni bilo na spregled. Zaprla se je v stanovanje, se kujala in neprestano ogledovala, kako se rane in udarci počasi celijo. Mimogrede je pomislila tudi na Plutona in zaljubljeno vzdihovala.

Nekaj dni zatem je po vsemirju nenavadno završalo. Meteorit, ki je tako rad in tako naglo raznašal vse mogoče vesti, je namreč izvedel, da je Luna Bledična napisala protestno pismo in ga naslovila na vesoljsko županstvo v Sončno dolino. Razumljivo, da so vsi postali radovedni glede njegove vsebine, vendar od užaljene Lune niso mogli izvedeti ničesar. Toda kmalu so nekateri razumeli, zakaj je šlo: župan Vesoljkovič je nemudoma in nepreklicno odredil, da je treba Rimsko cesto na novo tlakovati, kajti odškodnina, ki jo je Luna v svojem pismu zahtevala, je bila bajno visoka.

Zato boste videli, če se v jasnih nočeh ozrete v nebo, kako lučke na Rimski cesti živahno migetajo. To je namreč dokaz, da staro in razorano Rimsko cesto res temeljito popravljajo, in vse kaže, da bo njeno tlakovanje še dolgo, dolgo trajalo.

Luna pa se izza debelih očal vsemu temu vrvežu dobrohotno nasmiha.

Tone Pavček

Ilustr. Božo Kos

BELA VILA

Na topli blazini pravljice
spi mala bela vila.
Hudo lepa je.
In strašno mila.

Mesec ji sije v laseh,
roža raste na dlani.
Zapiskal bom na piščal,
naj se predrami.

Ona je pesem sama,
ona vas štuporamo
odnese čez Holadri
v svet, ki ga ni.

Meta Rainer

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

ŽABE TURISTKE

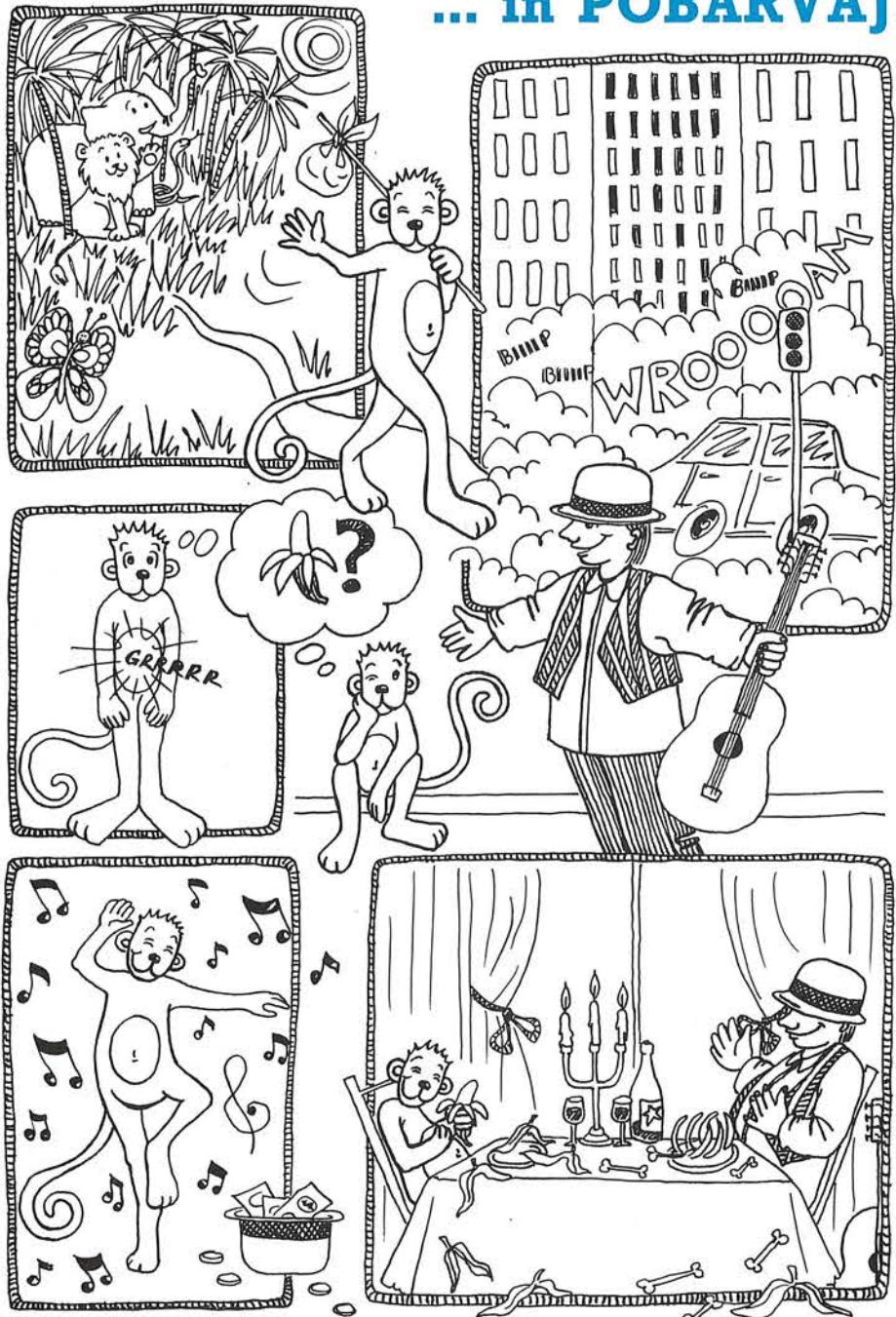
Tam okoli
Portoroža
bele skale
morje boža.
Tja odšle
iz svoje mlake
so turistke —
žabe kvake.

Na obali
odložile
so prtljago,
se spočile
in brez dlake
so — nudistke
poskakale
v morske vale.

Kraške sape
pa so kovčke
in zložljive
mini stolčke
v slano morje
jim zmetale,
da od jeze
vse zelene
so se kar
domov pobrale
in vso pot
do svoje mlake
razočarane
regljale.

NAPIŠI ZGODOB! ... in POBARVAJ!

Jože Petelin

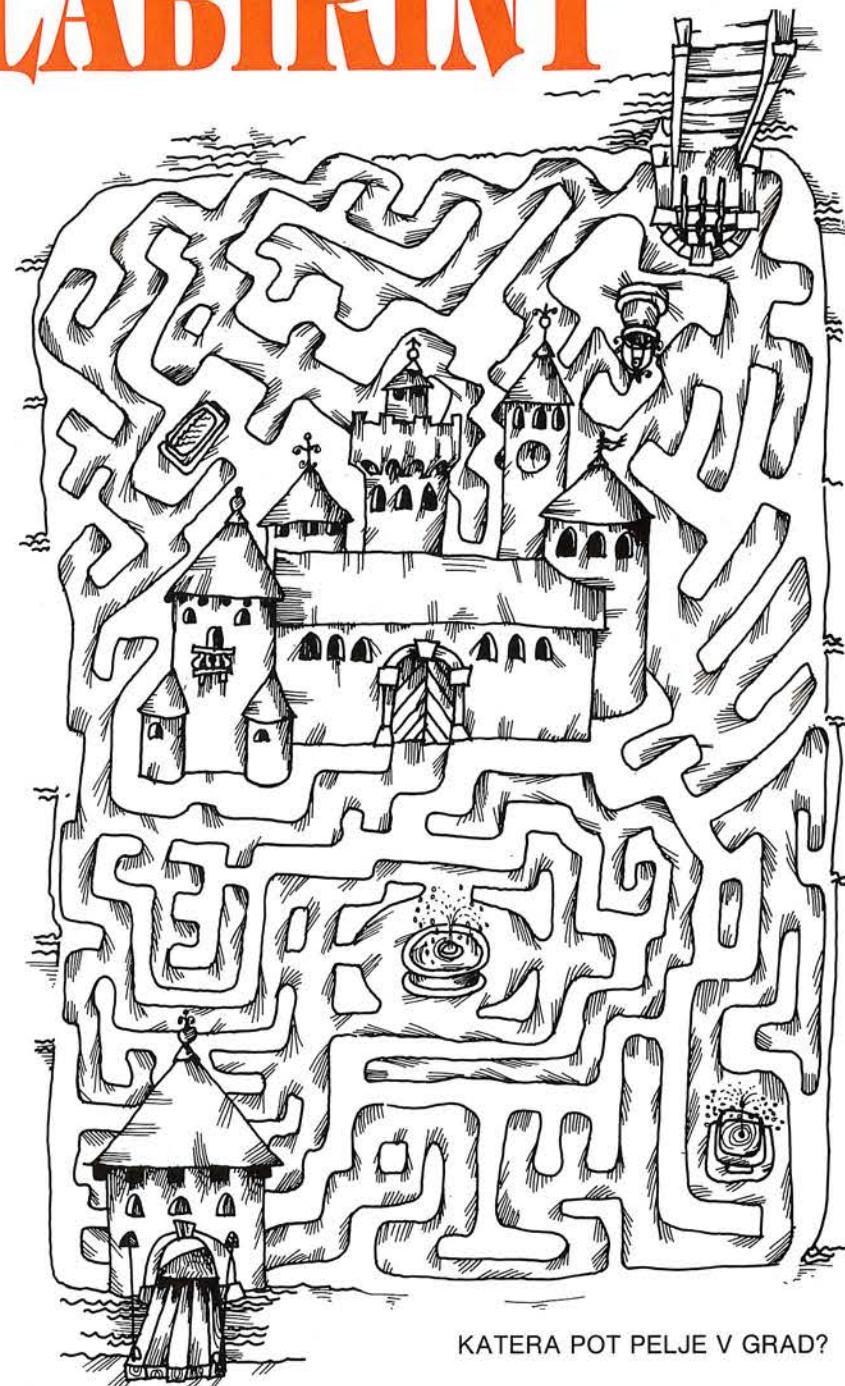
KAJ SE ZGODI, ČE GRE FANT V AZIJO

FANT ➡
FANT ➡
FANT ➡
FANT ➡
FANT ➡

AZIJA
AZIJA
AZIJA
AZIJA
AZIJA
FANTAZIJA
SREČA KITAJCE!

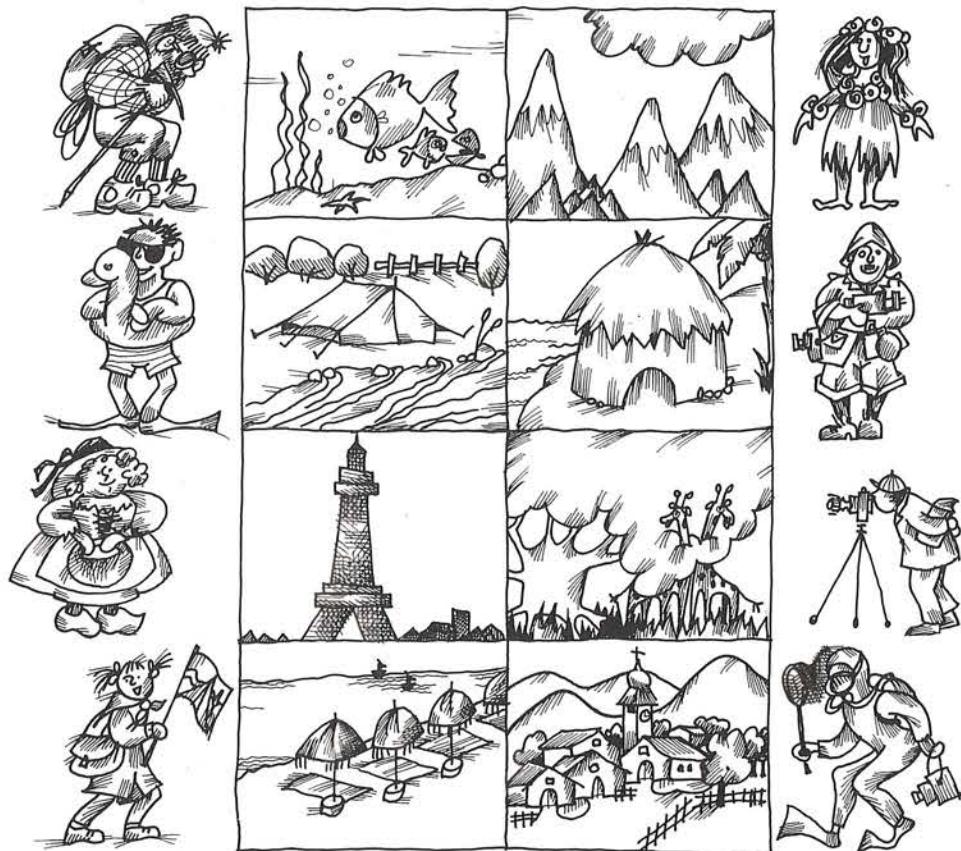

LABIRINT

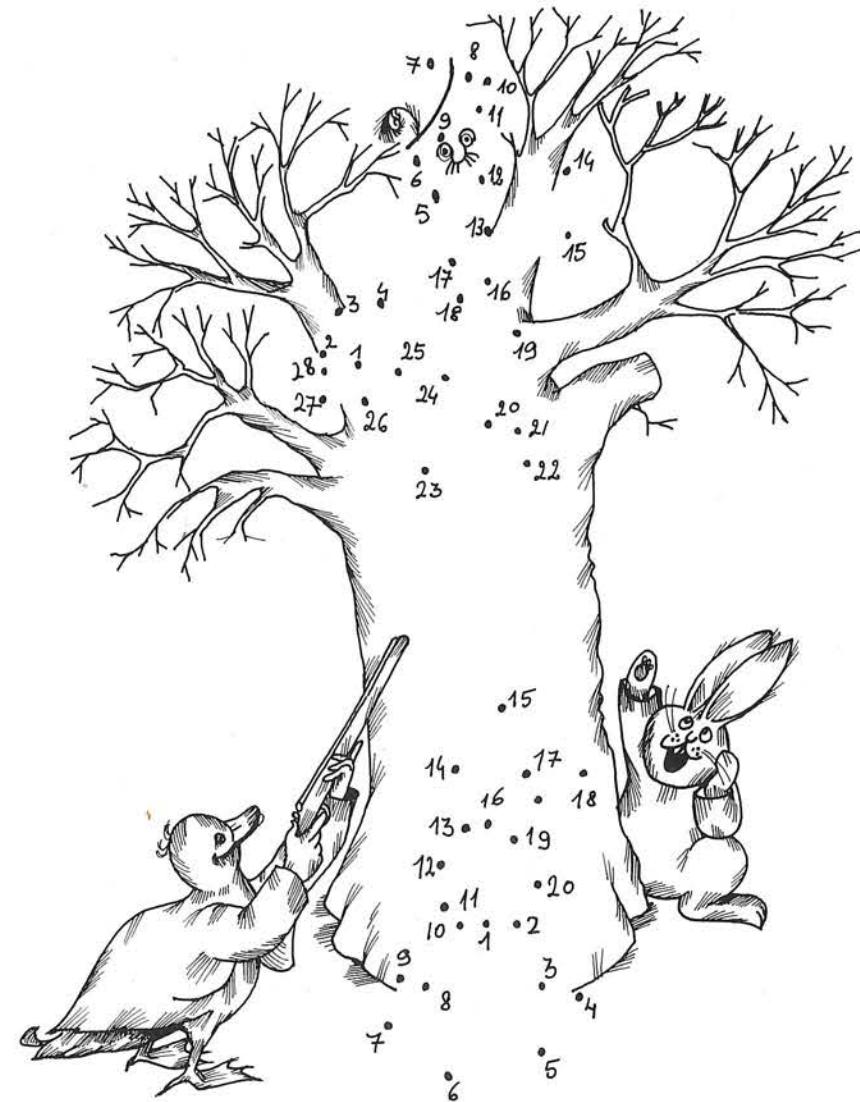
KATERA POT PELJE V GRAD?

VSAK NA SVOJE MESTO

POVEŽI OSEBE IN SLIKE, DA SE BODO MEDSEBOJNO SKLADALE.
POTEM VSE POBARVAJ!

KAJ SE BO PRIKAZALO

Z RAVNIMI ČRTAMI POVEŽI PIKE, ZGORAJ OD 1 DO 28,
SPODAJ OD 1 DO 20.

ČASOPISNI NASLOV

SKUPINE ČRK UREDI TAKO,
DA BOŠ V SPODNJIH OKENCIH
BRAL NASLOV
ZA ŠOLARJE VESELE NOVICE.

Jelka Rebula

Ilustr. Bine Rogelj

SLONČKI

Slončki v drese so skočili,
ravno vrsto naredili,
žogice na koš metali,
sami s sabo tekmovali
so s preskoki in prevali,
stezo v teku zaprašili,
športno značko osvojili,
na izletu pa trolleyli,
se studenčnice napili,
zraka svežega užili
so na tone tisti dan,
a nihče ni niti kihnil,
kaj še, da bi bil bolan.

Vile štirih letnih časov in pastirček

Pastirček Peter je vodil svoje kravice, ovce in koze na pašo. Dan je bil lep, jutranje sonce mu je sijalo na pot. Nikjer ni bilo nobenega oblačka. Prav vesel je bil pastirček, ko je vodil svojo živino. Pot se je vila navzgor proti planinskim pašnikom.

»Danes imam srečo, vreme bo lepo,« je dejal sam pri sebi in že stekel za kozami, ki so mu uhajale s poti. »Presnete rogačke, kar naprej mi nagajajo. Na pot, na pot,« je zavpil, »še nismo v planini!«

Korak se mu je ustavil. Tam na trati je zagledal štiri lepe speče deklice. Sonce je močno sijalo in Peter se je zbal, da jih bo sonce preveč ožgalo. Začel jih je buditi:

»Hej deklice, zbudite se, zbudite, biti na soncu ni preveč zdravo!« Tako je klical, toda deklice ga niso slišale, kar naprej so spale. Potem se je domislil, kako bi jih očuval pred sončnimi žarki. Nalomil je dolge veje in jih zabodel okrog njih v zemljo, tako da so bile zavarovane pred soncem. In pohitel je za svojo živino.

Dolgo je pasel v planini svoje krave, ovce in koze. Zvečerilo se je in pričel se je odpravljati domov v dolino. Že je zbral vso živino, kar se mu naenkrat pokažejo tiste štiri deklice.

»Prišle smo se ti zahvalit, ker si nas obvaroval pred sončnimi žarki,« so dejale. »Me smo vile štirih letnih časov.«

»Vile? Vile vseh štirih letnih časov?« je začuden vprašal pastirček. »Samo v pravljicah sem slišal o njih. V resnici pravijo, da jih ni.«

»Smo, smo, nocoj nas lahko vidiš. Jaz sem vila po mladi.«

»Joj, kako lepo obleko imaš in vsa si okrašena s pomladnim cvetjem,« je dejal pastirček.

»Jaz sem vila poletja« je dejala druga.

»Pa še mene poglej, jaz sem vila jeseni.«

»Moj bog, kako si lepa,« ji je dejal začuden pastirček. »In polno zrelih sadežev, jabolk in hrušk pa še grozdja je na tvojem oblačilu.«

»Jaz pa sem vila zime. Ali me ne vidiš?«

»Vsa si obdana s snegom in ledom,« je od začudenja zajecljal pastirček Peter. »Kar mraz me strese, če te pogledam.«

»Vendar me smo dobre vile in poplačale bomo tvojo dobroto, ker si nas obvaroval pred sončnimi žarki.«

»Oh, to ni bilo nič. Malo vej sem natrgal in vas zavaroval pred soncem.«

»Pokazal si, da si dobrega srca!«

»Sedaj pojdi domov, toda nikar se ne oziraj med potjo. Šele ko boš doma, lahko pogledaš nazaj. Presenečen boš!«

»Oditi moramo, srečen bodi, mali pastirček. Videl pa nas nikoli več ne boš.«

Zaplesale so okoli pastirčka in izginile v mraku.

Pastirček Peter je še dolgo zrl za njimi, toda ni jih bilo več. Potem je sklical vso živino in se napotil proti domu. In nenadoma se mu je zazdelo, da ne vodi samo svoje živine, ovce in koze, temveč da jih je mnogo več, saj so mukale in meketale na vso moč. Bil je srečen, da jih vodi proti domu. Kolikim bo lahko pomagal, je računal, koga bo sve obdaril z njimi, zdaj so bili mnogi hlevi prazni.

Ko je tako premišljal, se je nenadoma spotaknil ob veliki kamen, ki je stal na poti, in pogledal nazaj. Res je vodil veliko čredo kravic, ovc in koz, ki pa so se, brž ko je pogledal nazaj, utopile v mraku in počasi izginile.

Tako je pastirček Peter pripeljal domov le tisto živino, ki jo je peljal na planine. Bilo mu je srčno žal in dolgo ni mogel pozabiti lepih vil in njihovega daru.

Danilo Gorinšek

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

SONČNI ŽARKI

Kadar ptice v rano zoro
jútranjico začolijo,
trije sončni žarki sinu
do ležišča zablestijo...

Prvi žarek — svetli žarek
sinu brž oči pomane:
veder vstane in v očeh mu
svetle lučke so prižgane...

Drugi žarek — zlati žarek
sinu v róke potopi se :
kar poslej mu roka boža —
vse v zlato mu spremeni se...

Tretji žarek — gorki žarek
v dno srca se mu zarije :
slednji hip poslej srce mu
vsemu svetu gorko bije...

Pa to niso sončni žarki,
ki budijo in blestijo —
materini so pogledi :
sina iz jutra v noč zlatijo !

Prir. Jana Osojnik

Ilustr. Božo Kos

O KOJOTU, KI JE USTVARIL ČLOVEKA

(Indijanska pravljica)

V starih časih so mnogi ljudje verjeli, da so svet ustvarile živali. Tako so bili na primer Indijanci plemena Mivok, ki so živelii v Severni Ameriki, trdno prepričani, da je bil to kojot. In ko je ustvaril svet, je vdihnil življenje še živalim. Potem je sklical veliko zborovanje, da bi se pomenil še o človeku. Sklenil je namreč ustvariti tudi človeka.

Posedle so torej živali v velik krog na jasi sredi gozda. Predsednik je bil lev, na njegovi desni je sedel medved Grizli, ob njem rjav medved. In tako lepo po vrsti, po velikosti, po moči, dokler se krog ni zaključil z malo miško, ki je sedela na levi strani strašnega predsednika leva.

Prvi je spregovoril seveda lev »Jaz,« je zarenčal, »jaz bi ustvaril človeka z močnim glasom, da bi se ga bale vse živali. Od vrha do tal bi ga pokril z dlako, dal bi mu dolge zobe in ostre kremplje.«

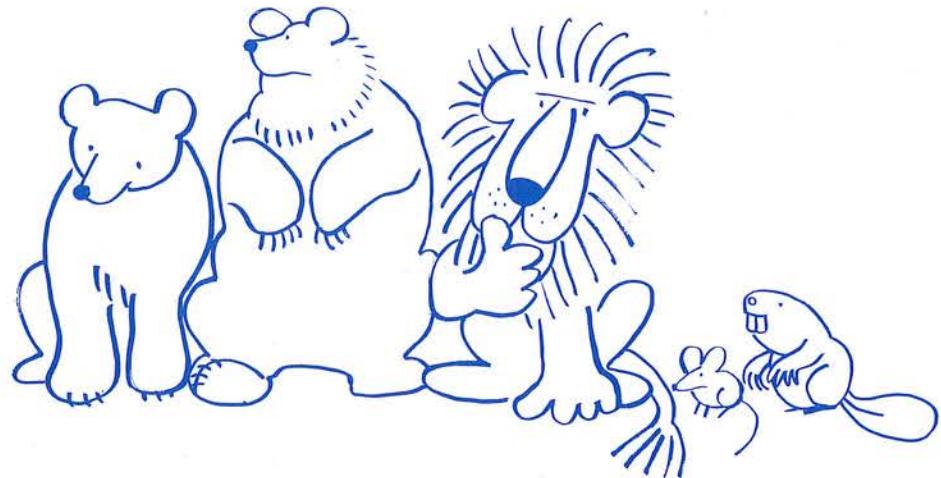
»Neumnost,« je rekel medved Grizli. »Neumnost. Kaj pa naj počne z močnim glasom? Kadar bo šel na lov in bo rjovel po gozdu,

mu bo vse ušlo in umrl bo od la-kote. Močan naj bo in okreten, a tih in previden. In uren. Svoj plen naj zgrabi kot blisk..«

Oglasil se je jelen. »Človek bo videti nemogoč brez mogočnega rogovja. S čim se bo pa bojeval, če bo brez rogovja? Ne, ne, rogovje mora imeti. Ne potrebuje pa močnega glasu, glas sploh ni pomemben. Bistre oči in tanka ušesa, to je pomembno!«

»Beee, kaj bi z rogovjem,« se je oglasila ovca. »V vsak grm se bo zapletel. Dva rožička, tako, na vsako stran glave, pa ostra in močna, bi mu v boju bolj koristila.«

Ko je končno prišel tudi kojot do besede, je izjavil, da je pravkar slišal najbolj neumne stvari v vsem svojem življenju in da se je moral pošteno potruditi, da ni zaspal. »Butci,« je rekел, »tepcí in osli, vsak od vas je ustvarjal človeka po svoji lastni podobi. Pošteno ste ga polomili, kajti človek bi moral biti ustvarjen po moji podobi. Štiri noge bi moral imeti, pet prstov, pa še marsikaj, no, recimo, tudi močan glas, le tulil

naj bi samo kdaj pa kdaj in ne kar naprej.«

Živali so napeto premišljevali in ker se kojot ni hotel zameriti nobeni od njih, je brž dodal, da ima seveda tudi medved Grizli nekaj prednosti, ki jih velja omeniti. Recimo tace, močne, da se lahko postavi pokonci... In sploh bi bilo zelo pametno, če bi bile človeške noge podobne medvedjim tacam. In repa da nima Grizli... In to je spet prednost, kajti v repu se le bolhe zbirajo... In sploh...

Živali so še vedno molčale in kojot je pohitel: »Ja... in jelenove oči in ušesa... ostre oči in tanka ušesa bi dal človeku, kaj pravite?«

Riba je zinila, na široko odprla gobec in hotela nekaj pripomniti, pa jó je kojot prehitel:

»Zavidam ti, ker si tako lepo gola in gladka, ribica. Poleti je v kožuhu strašno vroče. Jaz bi človeka ustvaril brez dlake. Pa kremlje, orlove kremlje bi mu

dal, da bi lahko pošteno zgrabil, kar bi ujel. In končno, drage živali, morate priznati, da sem prav jaz sam najpametnejši in najbolj prebrisani od vas vseh. In ta svoj najboljši del bi dal človeku,« je zaključil kojot.

Oglasil se je bober. Da še nikoli, v vsem svojem življenju, ni slišal takih neumnosti. Brez repa, smešno! Če bi on ustvarjal človeka, bi mu dal rep, širok, ploščat rep, s katerim bi lahko premetaval in nosil blato ali pesek.

»Uhu,« je povzela besedo sova. »Uhu,« se je razburila. Vse živali da so ob pamet, uhu! Pozabile so na peruti. Kaj pa naj ubogi človek počne brez peruti, uhu, neumnost!

»Neumnost,« je rekel krt, »neumno je peruti sploh omenjati. Če bo človek imel peruti, bo prav gotovo nekega dne z glavo butnil v nebo. Pa še to: če bo imel peruti, mu bo sonce izggalo oči, ko bo letel preblizu. Brez oči pa bi lahko lepo mirno brskal po meh-

ki zemljici in bo srečen. Naj torej človek ne dobi oči,« je zaključil svoj govor krt.

Zadnja se je oglasila miš: »Jaz bi človeku dala oči. Saj vendar mora videti, kaj bo pojedel. In kar zadeva brskanje po zemlji in pod zemljo, lepo vas prosim, le kdo, ki je pri zdravi pameti, bi to počel?«

Živali se niso mogle zediniti. Vpile so druga čez drugo in se prepipale. Kojot je bobru odgrznil koček repa, sova je kljunila kojota in mu izpulila nekaj dlak, medved je mahnil jelena in ta ga

je z rogovjem sunil v rebra.

Počasi pa so se živali pomirile in odšle na delo. Vsaka si je izbrala svojo kepo zemlje, da bi iz nje ustvarila človeka po lastni zamisli. Bilo pa je že pozno in preden so končale, se je spustila noč. Pospale so. Le kojot je vtrajal. Delal je vso noč in zgodaj zjutraj je bil človek narejen. Vdihnil mu je življenje, modele ostalih živali pa je polil z vodo in jih tako uničil.

Indijanci plemena Mivok so bili prepričani, da to ni pravljica, ampak čista resnica.

Igračka

Moj najmlajši vnuk
je dobil igracko:
medved z boso tačko
zdaj njegov je drug.

Vsepovsod nori
z ljubljenim medvedkom,
včasih pa pred dedom
vendar obstoji.

In spregovori:
"Veš kaj, ljubi dedek?
Tale moj medvedek
je prav tak kot ti!"

Tudi on je tak,
da ko nekaj snuje,
modro premišljuje
kot kak učenjak.

Vendar pa ne zna
kakor ti pisati,
ne pomoževati
kakor kdaj midva.

Torej, ljubi ded:
jaz, tvoj vnuk najmlajši
le imam te rajši,
ko si tak vseved!"

2. VOJNI MUZEJ NA DEBELI GRIŽI — Italija je začela vojno proti Avstriji 1. 1915. Avstrijska obrambna črta je bila močno utrjena. Vse ozemlje je bilo prepleteno s strelnimi jarki in podzemskimi rovi. Vhod v enega izmed teh vidimo na sliki.

4. VOJNI MUZEJ NA DEBELI GRIŽI — Od maja 1915 do avgusta 1916 se je tu zvrstilo 6 hudih bitk, od katerih je vsaka trajala tudi po 10 ali več dni. Najprej so začeli s topovskim obstrelijanjem, potem so morali vojaki v napad ali protinapad. Veliko so avstrijski obrambi priporomogle močne žične ovire, ki jih z običajnimi topovskimi granatami niso mogli streti. To je uspelo italijanskemu topništvu samo z uporabo težkih minometalcev ali bombard. Eno teh vidimo na sliki.

6. VOJNI MUZEJ NA DEBELI GRIŽI — Rov III. armade so italijanski vojaki kopali v živo skalo od septembra 1916 do junija 1917. Najprej je bilo v njem nameščeno poveljstvo III. armade, kasneje so nekatere stranske rove zvišali in razširili in v njih namestili topove.

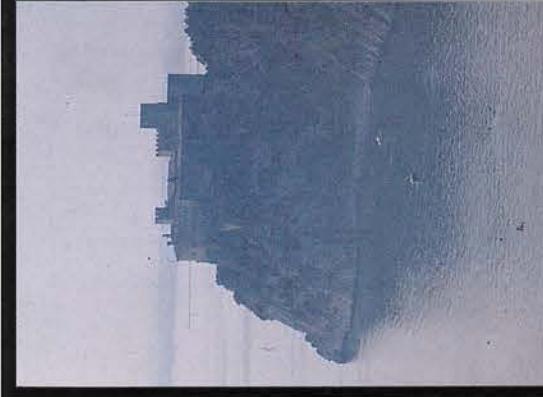
8. VOJNI MUZEJ NA DEBELI GRIŽI — Na ploščadi pred muzejem je več spomenikov padlim in vojaškim edinicam, ki so se bojevale na tem majhnem koščku kraške zemlje. Na sliki vidimo enega izmed italijanskih topov, ki so jih uporabljali med prvo svetovno vojno.

1. VOJNI MUZEJ NA DEBELI GRIŽI — Debela Griža je starejše ime za današnji Vrh ali Vrh sv. Mihaela. 275 m visoko vzpetino sestavljajo štiri vrhovi in je najvišja točka doberdobskega Krasa. Med prvo svetovno vojno so tod vihrale bitke med italijansko in avstro-ogrsko vojsko. V spomin na tiste krvave dogodke stoji danes tu vojni muzej, ki ga vidimo na sliki.

3. VOJNI MUZEJ NA DEBELI GRIŽI — Na sliki vidimo notranjost avstrijskega rova, ki so ga poimenovali po generalu Lukačiću. Ta je vodil obrambne operacije proti italijanski armadi, ki je napadala iz ravnine.

5. VOJNI MUZEJ NA DEBELI GRIŽI — Od 4. do 17. avgusta 1916 se je odvijala 6. soška bitka. Med to ofenzivo je italijanska vojska zasedla Debelo Grižo in se je takoj začela utrjevati s kopanjem novih jarkov in podzemskih zaklonišč. Najbolj znan je rov III. armade, katerega vhod vidimo na sliki.

7. VOJNI MUZEJ NA DEBELI GRIŽI — Skozi to odprtino v skali so topovi streljali proti novim avstrijskim položajem. Vseh topov je bilo osem: 6 jih je bilo usmerjenih proti severovzhodu, dva proti vzhodu.

2. PEŠPOT RILKE — Dandanes je po pravljenja in urejena; nosi ime po avstrijskem pesniku Rilkeju.

1. PEŠPOT RILKE — Steza Rilke je pešpot, ki je namenjena domačinom in turistom za sprehode; vije se ob obali in povezuje Sesljan in Devin.

4. PEŠPOT RILKE — Steza ima tudi nekatere izjemne rezgledne točke, ki so nakanane s posebnimi kažipoti.

3. PEŠPOT RILKE — Pešpot se lahko poнаша s prekrasnim razgledom. Na sliki pogled na Sesljanski zaliv.

6. PEŠPOT RILKE — Pešpot se vije delno na odprtem, delno v gozdu. Ko se pomikamo proti Devinu, imamo vseskozi pred seboj Devinski grad.

5. PEŠPOT RILKE — Pesnik Rainer Maria Rilke (1875 - 1926) je leta 1911 živel v Devinu ter tu pričel pisati eno svojih največjih del z naslovom »Duineser Elegien« (Devinske elegije).

8. PEŠPOT RILKE — Pešpot se prekine ob vstopu v grajski vrt. Zavod združenega sveta, ki združuje mlade od vsepov sod in deluje v Devinu, se je s tem napisom obvezal, da bo poskrbel za obnovitev Rilkejeve steze do vasi Devin.

7. PEŠPOT RILKE — Pogled na Devinski grad grofovsko družine Thurn und Taxis, ki je leta 1911 gostila Rilkeja.

čENhČA

OD TU IN TAM

VELIKAN PRED IZUMRTJEM

Za afriškega slona se pišejo hudi časi. Če se bo v takem obsegu nadaljeval neizprosen divji lov na tega velikana, bo ta živalska vrsta izumrla še pred koncem stoletja.

Veliko povpraševanje po slonovi kosti in bajni zaslužki pri prodaji slonovih okel so glavni vzroki za veliko morijo slonov. Po najnovejših cenitvah je vsako slonovo oklo vredno okrog 10 milijonov lir, zato ni čudno, če divji lovci vsevprek streljajo in ubijajo te živali. Še pred desetimi leti so v raznih afriških državah našteli okrog milijon in 200 tisoč slonov. Dandanes se po afriških savanh pase le še okrog 700 tisoč teh

velikanov. Pristojne oblasti se trudijo, da bi preprečile iztrebljanje, sicer bomo ob vstopu v novo tisočletje gledali slone le še na slikah.

SPOMENIK ALJAŽU

Slovenci smo se oddolžili triglavskemu župniku Jakobu Aljažu. Konc avgusta so Aljažu, planincu, ljudskemu pesniku in glasbeniku, ki je Slovencem ohranil planinski svet okrog Triglava in sam Triglav, na Dovjah na Gorenjskem, odkrili spomenik.

POJAV CVETENJA MORJA

V pravkar minulem poletju se je tudi vam prijetilo, da se niste mogli kopati v morju, ker je na njegovi gladini plavala sluzasta rumenkasta pena. Strokovnjaki pravijo, da gre za cvetenje alg, ki se je pojavilo tudi pred več desetletji. Ta pojav pa je vedno bolj pogost v poletnih mesecih in ga pripisujejo hudi onesnaženosti morja, v katerega izlivajo reke mestne in industrijske odpadke. Problem je resen in znanstveniki so ga začeli temeljito proučevati. Brez

odločilnih posegov za očiščenje morja pa ne bo šlo. Začeti bo treba z nameščanjem čistilnih naprav v mestih, v industrijskih obratih in predvsem ob izteku greznic na obrežju rek.

VESOLJSKA OPICA

ZAKLAD V MORSKIH GLOBINAH

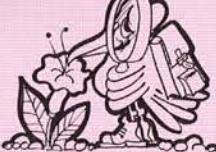
Skupini ameriških vztrajnih iskalcev zakladov se je vendarle namehnila sreča. V globinah oceana, nedaleč od obale ameriške zvezne države Južne Karoline, so odkrili potopljeno špansko galejo s tovorom zlata. Zaklada niso še dvignili. Računajo, da je v podpalubju potopljene ladje več tisoč zlatnih kovancev, v skupni vrednosti najmanj 30 milijonov dolarjev v današnji valuti, kar pomeni okrog 42 milijard lir.

NAJDRAŽJI PLIŠASTI MEDVEDEK

Na neki dražbi v Londonu so pred kratkim prodali plišastega medvedka za bajno ceno 120 milijonov lir. Medvedka so izdelali v Nemčiji leta 1920 in je dosegel doslej najvišjo ceno na svetu za tako igračo.

Žakonja se je po nekajdnevnu poletu v vesolu že vrnila na zemljo. Opico imajo sedaj v Moskvi na opazovanju. Na njej proučujejo učinke in posledice večdnevnega bivanja v breztežnem prostoru.

Izsledki bodo potem služili za človekovo bivanje v vesoljskem prostoru. Žakonja ni povedala, ali ji je bilo všeč v vesoljski ladji.

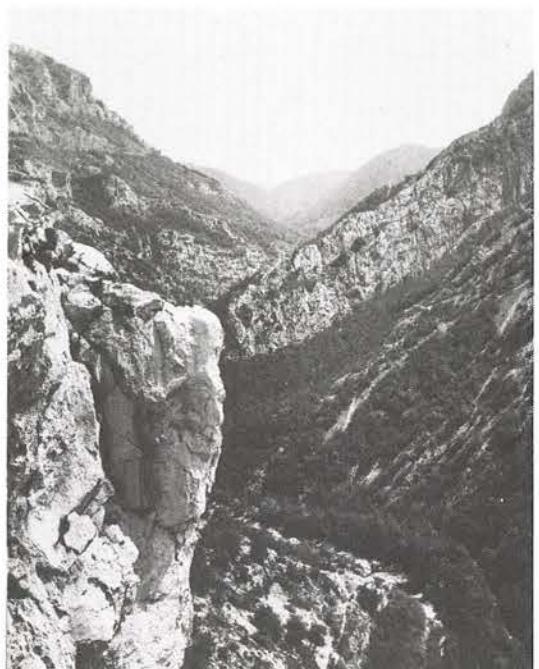

NAHRBTNIK NA RAMO!

Boljuneč. Postajališče avtobusa št. 40. Katja in Erik izstopita iz avtobusa. V športni opremi in z nahrbtnikom na rami zavijeta v ozko ulico proti gornjemu delu vasi. Kam sta namenjena?

Ko pustita za sabo zadnje hiše, zaslišita nenadoma žuborenje potoka.

»Končno sva v dolini Glinščice, Katja!«

»V jeseni je tu res čudovito! Gotovo bova preživila prijetno popoldne.«

Pot ju vodi dalje skozi gabrov gozdček in po kamniti stezi, ki se vije ob levem bregu Glinščice.

»Poglej, Katja! Prvi večji tolmun! Poleti se tu kopajo vaščani in drugi ljudje.«

»Ali je voda dovolj topla?«

»Voda je hladna, toda v najtoplejših mesecih se, zlasti v popoldanskih urah, dovolj segreje, ko teče po topnih skalah.«

»Erik, pojdiva k vodi, da ugotoviva, če je voda res hladna!«

Katja radovedno premakne nekaj kamnov... »Erik, pridi! Med kamenjem se skriva potočni rak!«

»Saj res! Stric mi je povedal, da v tolmunih Glinščice živi mnogo rakov, žab in majhnih rib.«

»Bolje, da pohitiva. Čaka naju še dolga pot.«

Vrneta se na stezo, ki se za kratek čas strmo vzpenja. Tla so sedaj še flišasta. Ko pa prideta do razpotja, se nenadoma preneha fliš in se začne apnenec.

»Kako bel je apnenec.«

»V šoli sem zvedela, da ima apnenec to lastnost, da ga voda z drugimi primesmi razjeda.«

»Voda je izoblikovala tudi površje. Poglej Katja, kako je ta kamen luknjičav. Nesiva ga domov za spomin!«

Še nekaj korakov in že sta na ovinku, od koder imata krasen razgled na strma apnenčasta pobočja in na slikovito sotesko. Pogled usmerita v skale in melišča. Nad pečino zagledata majhno cerkvico.

»Čutiš, kako je hladneje? Tudi rastje je tu drugačno. Grmovje je nižje in ni visokih dreves.«

»V knjigi sem prebral, da se v dolini Glinščice stikajo kraški, primorski in alpski svet, zato je tu velika pestrost rastlinskih vrst. Tu uspevajo rastline, ki so značilne za vsa tri področja.«

»Meni je najbolj všeč modra zvončnica.«

»Res ima izrazito barvo in jo v belem skalovju takoj opaziš. Meni pa je posebno všeč beli, dišeči žepek. Utrgal bom vejico, da bom obogatil svoj herbarij.«

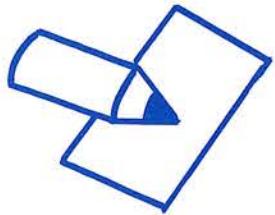

»Pozno je že. Pohitiva, da bova videla tudi slap.«

Končno ostrmita pred visokim slapom, ki z visoke skale silovito pada v globino; v tolmunu se voda umiri. Domačini pravijo temu tolmunu »Ta vječe supt«. Iz nahrbnika potegneta fotografski aparat in slikata slap.

»Fotografije bova pokazala sošolcem in učiteljici.«

»Lepo bi bilo fotografirati dolino Glinščice z opazovališča pod vasjo Jezero. Prosila bova starše, da naju peljejo.«

- 1) Pobarvajte zvončnico!
- 2) Z Erikom in Katjo začnite zbirati rastline za svoj herbarij: tokrat odtrgajte tri vejice rastlin, ki jih najpogosteje srečate v dolini Glinščice.
Na koncu šolskega leta bomo nagradili najlepše urejen herbarij.
- 3) Skozi vse leto bomo na uredništvu Galeba in v Tržaški knjigarni zbirali vaše fotografije o krajih, ki jih boste na povabilo Erika in Katje obiskali. Na hrbtno stran napišite svoje ime in priimek, ime šole, razred, datum in kraj posnetka.

Pozrešna druščina

Igramo:
Vsak igralec cilja po 3X. Spodnja redetka veljata 5, zgornji pa 10 točk.
Zmaga, kdor prvi doseže 50 točk.

ODKOD SI, PESEM, TI DOMA

Dragi prijatelji in vsi, ki radi pojete!

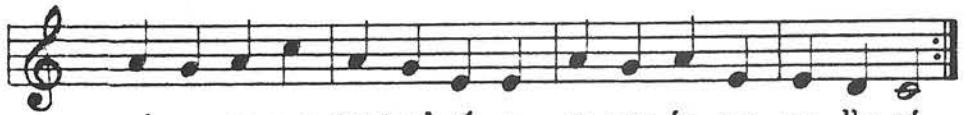
Za vas smo pripravili posebno glasbeno stran. V letošnjem Galebu bomo predstavili pesmi, ki jih pojejo otroci drugih dežel. Vemo, da imate dober posluh in se prav hitro naučite tudi nenevadnih besed. Zato brž poletimo z Galebom čez prostrani ocean.

MI AMIGO, BIENVENIDO EN CHILE!

Tudi v oddaljenih južnoameriških krajih vsi radi pojajo. V Čilu govorijo in pojajo v španskem jeziku, svoje pesmi pa spremljajo z značilnimi glasbili: huada (marakas), trutuca (piščali iz bambusa) in caja (lesena tolkala). Njihove pesmi so zelo zanimive, saj so nastale iz starih obrednih pesmi indijanskega plemena Araukancev.

1. U-na flor de la can-tu-ta en el rí-o se ca-yó,
2. La __. flau-ta del pas-tor en el rí-o se ca-yó,

pú-so - se con-ten-to el rí-o, su per-fu-me se lle-vó.
pú-so - se con-ten-to el rí-o, y su mu-si-ca lle-vó.

3. El llanto de la niña en el río se cayó,
púsose contento el río, cristalino se volvió.
4. El llanto y la cantuta y la flauta del pastor,
pusieron contento al río, que ya no los devolvió.

ROŽ'CA IZ DOLINE

1. Rož'ca iz doline je v reko padla,
reka se razveselila in odnesla je njen vonj.
2. Pastirjeva piščalka je v reko padla,
reka se razveselila in odnesla je njen glas.
3. Solza deklice je v reko padla,
reka se razveselila in se izbistrila.
4. Solza, rož'ca in pastirjeva piščalka
reko so razveselile, a se niso več vrnile.

DEŽNA KAPLJICA

Privršala je pomladna ploha. Trave so se razveseliile ščegetajočega dežja. Neka prav drobna kapljica je padla na sredo dišečega cveta.

— Dober dan, cvetka. Ali smem ostati nekaj časa pri tebi?

— Ostani. Tako prijetno hladna si. Reci mi potonika.

— Potonika? Kakšno pomemljivo ime! Ali boš potonila?

— Zakaj? se je začudil dehtiči cvet.

— Bili bi vedno skupaj, potonjeni v vodi, in bi nama bilo lepo.

— Ne bom potonila, osula se bom. Cvetni listi mi bodo kmalu odpadli. Ravno pravi čas si še prišla. Ali prihajaš od daleč?

— Iz morja. Tam sem bila najmanjši delček globokega vodovja. Potem sem izhlapela v zrak. Živila sem v oblaku. Plavala sem po širnem prostranstvu, dokler ni zapihal močan veter in

sem začela padati, padati, padati.

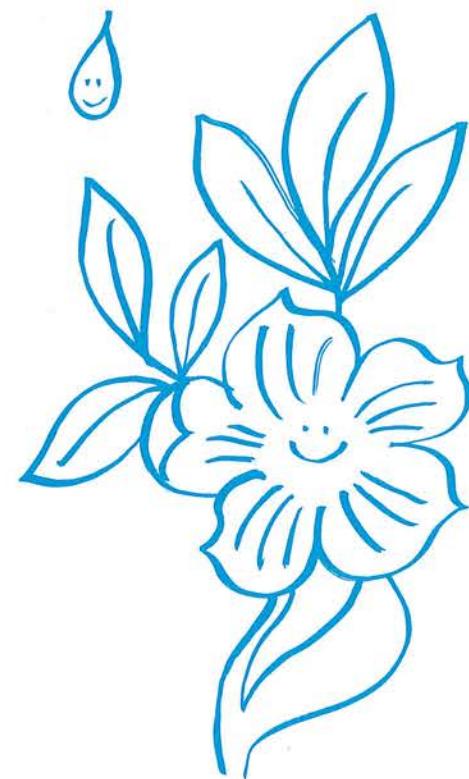
— Lepa si, je rekla potonika, iskriš se.

— Tudi ti si lepa, je rekla dežna kapljica. Dehtiš.

— Toda mene kmalu ne bo več.

— Tudi mene kmalu ne bo več.

— Ostani še nekaj časa, tako prijetno me hlašiš.

— Ostani še nekaj časa, tako lepo dehtiš.

Cvet in dežna kapljica sta začutila, kako jima je lepo. Obmolknila sta od prav posebne sreče.

Ta čas pa se je začelo nekaj dogajati. Kapljica je začela postajati čedalje manjša in kmalu je ni bilo več.

Cvetni listi so zadrhteli in se neslišno osuli.

ČUKEC

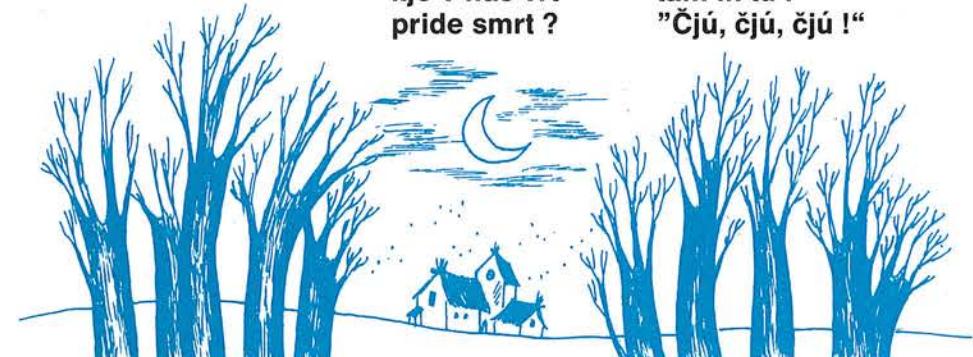
Ponočnjak
skozi mrak
poleti
in kriči
tam in tu :
"Čjú, čjú, čjú !"

Ko ta klic
čuje stric,
reče koj :"Še nocoj
smrt bo tu" !
Hu, hu, hu !

Le kako
naj bo to ?
Le odkod
naj na pot,
kje v naš vrt
pride smrt ?

To ni duh !
Skrit v svoj puh
čuk kriči
vse noči
tam in tu :
"Čjú, čjú, čjú !"

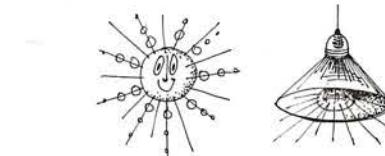

DANES SLIKAM

Pogovarjamo se o likovni umetnosti

Da lahko nekaj narišemo, potrebujemo:
svetlobo material

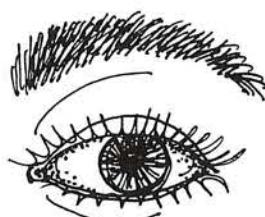
oko

in roko

Zato pravimo, da likovno umetnost dojemamo s čutili VIDA (oko) in TIPA (roka).

Oko je naš najdragocenejši čutni organ: pomaga nam kot fotografski aparat, tako da sprejema »sliko« predmeta, katerega opazujemo (npr. vazo).

Vazo še bolje dojemamo, če jo otipamo in spoznamo njeno značilno obliko, velikost, material, iz katerega je izdelana.

Z roko torej rišemo, slikamo, trgamo (papir), stiskamo (plastelin, glico), pišemo itd.

Ročna spretnost ter **vidna občutljivost** sta glavni sredstvi za LIKOVNO IZRAŽANJE.

Razlikujemo 4 oblike ali načine likovnega izražanja:

RISANJE

risar se izraža s **črtami**

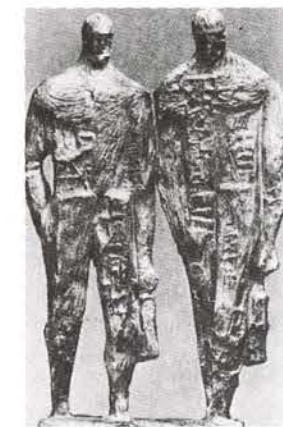
SLIKANJE

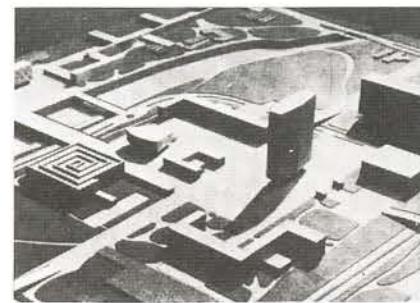
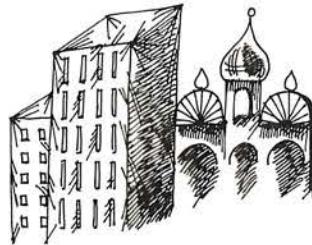
slikar se izraža z **barvami**

KIPARSTVO

kipar se izraža z **volumni**

Ta področja so med seboj povezana, ker vsako lahko vsebuje elemente ostalih.

Iz tega lahko povzamemo in rečemo:

GLAVNE LIKOVNE PANOGE SO: GRAFIKA, SLIKARSTVO, KIPARSTVO in STAVBARSTVO.

Jože Petelin

KAJ SE ZGODI, ČE PES SREČA MICO?

PES →

PES →

PES →

← MICA

← MICA

← MICA

PESMICA

Na POMOČ!

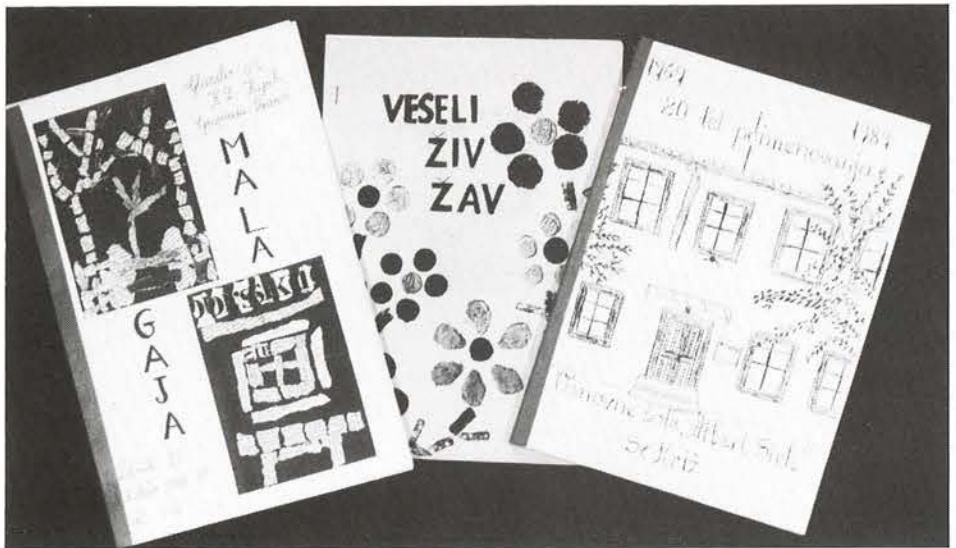
V diskoklubu Tri banane
opice zvečer so zbrane,
vadijo zamorske plese,
da se vsa dvorana trese,
bučen jim igra orkester,
s kokto streže noj Silvester.

Pride hudomušni Pepe,
zavozla kosmate repe;
strah se opic loti blazen,
ker ne morejo narazen.
Strašna zmeda, kakšna zgaga,
naj jim hitro kdo pomaga!

TRI ŠOLSKA GLASILA

Nekatere slovenske osnovne šole na Tržaškem običajno ob vsakem zaključku šolskega leta izdajajo svoja glasila, ki so veren dokaz življenja in dela učencev ter truda učiteljskega zbora.

Ob 20-letnici poimenovanja šole je priložnostno, zajetno brošuro izdala osnovna šola »Albert Sirk« v Križu. Prvi del publikacije je namenjen zgodovinskemu prikazu nastanka in razvoja kriške šole od ustanovitve do današnjih dni. Po navedenih podatkih je menda šola v Križu obstajala že leta 1808 in celo še prej. V drugem delu brošure pa je več zanimivih pripovedovanj in zgodb o tedanjem šolanju, ki so jih posredovali nekdanji, še živeči učenci, in mnogo lepih spisov sedanjih.

Desetletnici poimenovanja šole je posvečeno glasilo učencev osnovne šole »Pinko Tomažič« v Trebčah »Živ žav«, ki so ga domiselno, z zanimivimi spisi in slikovitimi risbami opremili sami trebenski šolarji.

»Mala Gaja«, glasilo učencev gopajsko šole »Karel Destovnik Kajuh«, pa prinaša vrsto podoživljenih spisov gopajskih in padriških otrok, ki so opisali nepozabno srečanje s šoštanjskimi sovrstniki maja lani in kasnejši obisk učencev pobratene šole iz Šoštanja v Gropadi maja letos. Na koncu je objavljenih več pisem gopajskih in šoštanjskih šolarjev, ki se redno med seboj dopisujejo.

ODBOJKARSKI TABOR

Bilo je zelo živahno in veselo na odbojkarskem taboru na Stadionu »Prvi maj«. Nekaj desetin kričavih in razposajenih šolarjev in novopečenih dijakov se je podilo za žogo pod odbojkarsko mrežo. Bila je priložnost za srečanje, za družabnost in seveda za trening bodočih odbojkarjev in odbojkaric SŽ 'Bor. Prireditelji so bili z udeležbo zadovoljni, še bolj pa udeleženci, ki so se natekali in sprostili v zadnjih prostih dneh pred začetkom šolskega pouka. Za nameček so prireditelji poskrbeli še za rekreatijo in za najmlajše odbojkarje organizirali sprehod po Sv. Ivanu. Mlade udeležence je po tem, še pred nekaj desetletij popolnoma slovenskem predelu mesta, vodil glavni urednik Galeba Lojze Abram, ki jim je pokazal razne zanimivosti in pripovedoval o zgodovinskih značilnostih in starih slovenskih običajih pri Sv. Ivanu. Posnetek je izpred stare cerkvice, nekdanjega središča vsega dogajanja pri Sv. Ivanu.

“JEZIKOVNI VOZLI” SLOVNIČNI LABIRINT

Obračajmo kakorkoli, leto se zavrti in že spet je pouk in z njim veliko novega, zanimivega, vzneširljivega. To velja predvsem za prvošolčke, ki se še ne znajdejo v labirintih števil, računanja, slovnice, pisanja in podobnih težkih reči. Pri premagovanju takih težav in ovir so na razpolago pametne, zabavne, učene in privlačne knjige, napisane nalašč za otroke. Ena takih je tudi JEZIKOVNI VOZLI pisateljice Berte Golobove. Ne verjamete? Preberite in zamislite se ob odlomku LJUDOŽERSTVO. Boste znali odgovoriti?

Ljudožerstvo

Nezaslišano! Stvar toliko da ni prišla v časnike! Kdo bi si mislil, da se celo na šoli lahko zgodi kaj tako strašnega.

Saj veste: šole imajo kuhinjo.

To še ni nič. Najhujše šele pride.

V šolski kuhinji šolska kuharica kuha šolsko kosilo.

To sploh ni najhujše, čeprav je vse šolsko.

Najstrašnejše je to, da so nekega belega dne na neki znani šoli neznansko lačni šolarji jedli — MATEVŽA. Ko so ga pojedli, MATEVŽA, in rekli so, da je bil zelo okusen, si je klapa požeruhov zaželeta še JURČKOV. Kuharica pa, ne bodi lena, jim je za žejo ponudila čaj iz MARJETIC.

Na ta ljudožerski dan so se take strašne stvari godile zaradi čistega nesporazuma. Zakuhal ga je Filip, slavni četrtošolec. Pisal je pravopisno nepravopisno spis o svojih najljubših jedeh, zadeva pa bi se bila skoraj končala na kriminalističnem uradu.

Kdo ve zakaj?

BERTA GOLOB

Jezikovni vozli

Prepričan sem, da se boste z menoj strinjali. S skupnimi močmi bomo to priljubljeno rubriko popestrili, da bo zanimivejša in privlačnejša.

Torej nič več dopisov z isto vsebino, niti pretiranega števila običajnih opisov muck in psičkov. V tisk bodo šli le najbolj izvirni, pestri, živahni in dopisi polni domišljije. Rade volje bom sprejemal tudi vaše risbice, igrice, pesmice, slike in podobno. Le tokrat bom objavil še nekaj dopisov, ki sem jih dobil še maja, ob zaključku šolskega leta.

Vaša rubrika mora postati res pestra in privlačna, zato začnimo kar takoj!

UREDNIK

JUNAKI SMO TAKI

MARA, IGOR, VASILIJ, ALEKSANDRA, EVA, PATRICK, BORUT, SARA, MARKO, MAJNA, SANDRA, ANDREJ, BORUT, VERONIKA,

Učenci 2. r. OŠ.

»F. Bevk« - OPĆINE.

Na šoli zazvoni. Hura, odmor je!

Hitro vzamemo malice iz torbice, potem pa takoj na vrt. Tam se bomo vsi igrali našo najljubšo igro. Pridite še vi!

Ribiči in ribice

Najprej določimo tri ribiče, ki se potiho domenijo za neko ne previsoko število. Ribiči se potem postavijo v krog in se držijo za roke. Ko ribiči glasno štejejo, na primer do devet, ribice prosti tekajo v krog in iz njega pod dvignjenimi rokami ribičev.

Pri zadnjem številu ribiči počepnejo in ujete ribice se pridružijo ribičem. Igra se nadaljuje, dokler ribiči ne ujamejo vseh ribic. Ribica, ki so jo zadnjo ujeli, postane v naslednji igri ribič.

CESTNI ZNAKI

V bližini naše šole je 15 cestnih znakov. Znaki so okrogle, trikotne in pravokotne oblike. Največ je okroglih.

Eugenio Chiarle

V GLEDALIŠČU

Bili smo v gledališču. Ogledali smo si baletno predstavo gojenk baletne šole iz Trsta.

Luka Kafol

TAČKO

Zajček se imenuje Tačko. Živi na travniku. Rad gloda korenček, solato, jabolka, češnje, cvetice, travo in suh kruh. Je lep. Igra se z muco.

Mila Štefanović

JOGI

Jogi je pes učiteljice Vere. Je mlad pes. Jogi se rad igra z mačko in z zajčkom. Rad je češnje. Jogi ima rjavo, dolgo dlako.

Sara Lo Castro

VEVERICA

Veverička živi v gozdu. Ima tačke. Njen rep je košat. Rada gloda lešnike. Luka je prinesel v šolo nagačeno veverico.

Devan Cecchi
Učenci 1. r. (1988-89)
OŠ »F. S. Finžgar«
BARKOVLJE

VELIKONOČNE POČITNICE

V torek zvečer smo se odpeljali z avtobusom na Češko. Po dolgi vožnji smo prispeli v Olomouc, kjer je pevski zbor Primorec-Tabor imel tri koncerte. V zboru pojeta tudi očka in mamica. Bila sem v dvorani in sem poslušala skupaj z Andrejem in Evo. Ogledali smo si tudi mesto.

V nedeljo smo odpotovali v Prago. Praga je zelo lepo in veliko mesto. Ogledali smo si katedrale in gradove. Skozi mesto teče reka Vltava. Na

izletu je bilo zelo lepo, ker sem bila v prijetni družbi in smo se zabavali.

Nika Vouk

MED VOJNO

Ded Dušan je bil partizan v Bazovški brigadi. Babica Mira je nosila pisma in zdravila za partizane. Ded Berto se je vojskoval proti Nemcem od Neaplja do Bologne. Teto Boženjo so Nemci odpeljali v taborišče Auschwitz. Babica Silvana je pomagala deliti letake in pisati po zidovih.

Matjaž Kodrič

V času vojne so pionirji nosili partizanom pošto, pisali gesla osvoboditve po zidovih in metalni letake po cestah.

Barbara Mahnič

Ko je bila vojna, je bil moj očka zelo majhen. Njegov oče je bil vojak v Piombinu, v Toskani. Leta 1943 je bilo mesto večkrat bombardirano. Kadar je babica Nerina slišala sireno, je z očkom v naročju bežala v zaklonišče.

Igor Pison
Učenci 1. r. (1988-89)
OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

GORE IN PLANINE

Na počitnicah sem bila v Savinjski dolini na kmečkem turizmu. Skoraj vsak dan smo hodili v gore. Počitnice smo preživelni na veliki kmetiji, kjer imajo prašiče, kokoši in mnogo krav, ki se vsak dan pasejo.

Stric Sergij je s seboj pripeljal svojo psico Laiko, ki nas je kratkočasila. Veliko smo hodili in se igrali. Večkrat smo hodili nabirat jagode, borovnice in maline. Gospodinja Vera je potem z gozdnimi sadeži naredila odličen sladoled. Med drugim je tudi odlično kuhalo.

Nina Taha
4.r.OŠ »1. maj 1945«
ZGONIK

Svoje počitnice v Avstriji je lepo opisal tudi Goran Obad, učenec 4. r. OŠ v Zgoniku.

OB MORJU

Pred nekaj tedni sem potovala na otok Krk. Peljali smo se do Reke in nadaljevali pot do velikega mosta, ki povezuje otok Krk s celino.

Vozili smo se po mostu in prispevali v mestec Krk.

Ogledali smo si mesto in se potem šli kopat na bližnjo plažo.

Zvečer smo se zadovoljni vračali proti Trstu.

Nataša Grom
4. r. OŠ »1. maj 1945«
ZGONIK

Pod istim naslovom je četrtošolka Barbara Antonini opisala jadranje na svojem optimistu.

Prvi dan pouka so šolarji in dijaki dobili v dar Galebov šolski dnevnik, izid katerega so omogočili slovenski denarni zavodi na Tržaškem in Goriškem. Letošnji grafično prenovljen dnevnik so vsi navdušeno sprejeli. Dijakinje in dijaki srednje šole »F. Erjavec« v Rojanu si ga zanimanjem ogledujejo.

JESENSKI ČAS

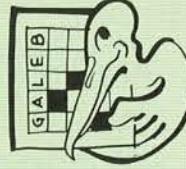
Prihaja jesen. Zunaj je zapiral veter, sonce ne greje več tako močno. Češnja na vrtu se je že obarvala in nekateri listi so se posušili in odpadli.

Bliža se tudi trgatev. Zbirajo se tudi ptice selivke, ki bodo odletele in ne bo več slišati njihovega cvrčanja. Kmalu bo pritisnil mraz, ljudje bodo kurili in iz dimnikov se bo dvigal dim.

Upam, da bo jesen lepa in da ne bo dosti dežja.

Manuela Škrk
4. r. OŠ »1. maj 1945«
ZGONIK

Podobne spise o jeseni so poslali še Nataša Grom, Marjan Milič in Irene Gilotto, vsi učenci 4. r. OŠ »1. maj 1945« v Zgoniku.

Naglo se naročite na Galeb, ne bo vam žal! 36. letnik se vam predstavlja obogaten s kopico novosti, ki vam jih je pripravil novo ustanovljeni uredniški odbor. Galeb odslej ne bo več samo prijetno branje, postal bo vaš stalni spremjevalec pri pouku kot dopolnilo k šolskim učbenikom. Prtegnile vas bodo nove rubrike nove pesmi, likovna stran, naroslovni članki, nove predstavitve knjig in celo strip in zanimive vesti z vseh koncov sveta.

Pohitite torej, saj naročnina ni pretirano visoka, pri čemer upoštevajte, da prihranite z naročnino kar 6000 lir, če seštejete ceno posameznih

OKTOBER

Prišel je mesec oktober. Zunaj je pravo jesensko vreme. Kmalu nas bodo zapustile drobne lastovice, ki bodo odletele v tople kraje. Sonce ne bo več močno pripekalo in cvetice bodo ovenele. Oblekli se bomo v tople obleke. Dnevi se krajajo in zvečer je kmalu tema.

Po jeseni pride zima in po mrzli zimi spet bohotna pomlad.

Jana Obad
3. r. OŠ »1. maj 1945«
ZGONIK

MOJA VAS

Moja vas se imenuje Samatorca. V vasi je mnogo hiš in vas je razdeljena v tri dele. Samo ena družina ima pri hiši krave. Okrog vasi je mnogo vinogradov in njiv. Blizu moje hiše gre pot na hrib Sv. Lenart. S hriba je lep razgled na Trst, Nubrežino, Križ, Zgonik, Salež, na druge vasi in na morje.

Blizu moje hiše bodo gradili park. V vasi imamo avtoličarja in gostilno. Tu stoji tudi spomenik padlim parti-

številk. Poleg tega boste že sedaj dobili koristno darilo: lepo knjižno znamenje, ki vam ga podari Galeb. V prihodnjih mesecih pa boste dobili še kakšno darilce, da ne omenim Galebovega šolskega dnevnika, ki so vam ga podarili slovenski denarni zavodi v Italiji ob dnevnu varčevanja.

V prihodnjih številkah vas bom obveščal tudi o poteku letošnjega nadgradnega žrebanja. Nagrade seveda dobijo tudi vsi pridni reševalci križank in ugank.

Zelim vam obilo zabave z Galebom!

UREDNIK

zanom, ki so ga postavili vaščani s prostovoljnim delom.

Vanja Milič
3. r. OŠ »1. maj 1945«
ZGONIK

Vanja Milič je pisala tudi o Zgoniku, medtem ko je Jani Grom opisala svojo vas Briščke, Emanuel Kralj pa je poslal lep opis svojega Gabrovca. Vsi so učenci 3. r. OŠ v Zgoniku.

BRALNA ZNAČKA

Tudi letos bomo v šoli prebirali knjige in se pripravljali na bralno značko. Skušala bom brati vsak dan, da bom spoznala nekaj novega.

V šoli imamo mnogo knjig. Šla pa bom tudi v občinsko knjižnico v Salež.

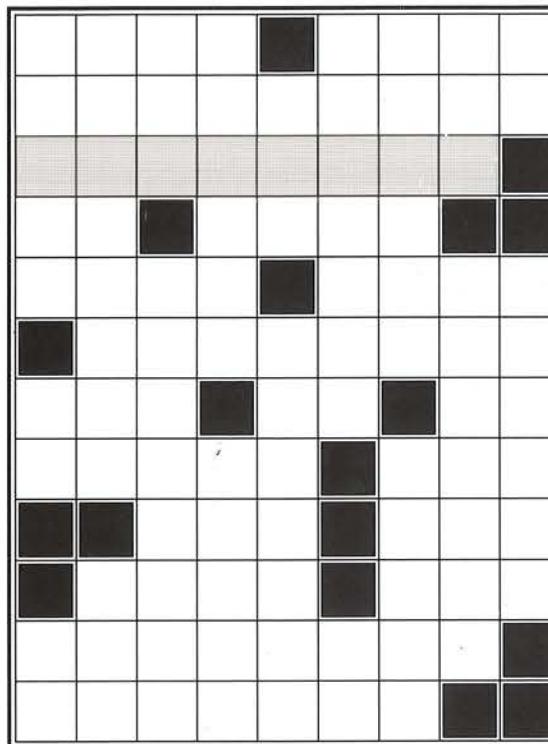
Tam so novi prostori in je zelo prijetno. Lani sem prebrala mnogo knjig. Upam, da jih bom tudi letos. Knjiga me vedno obogati in me povsod spremila.

Vanja Milič
3. r. OŠ »1. maj 1045«
ZGONIK

Branko Lakovič

UGANKE IN ZANKE

kombinacijska križanka

Če boš pravilno razporedil v lik vodoravno in navpično vse spodnje besede, boš v sivih poljih dobil ime naše vasi.

- 2 črk: AK, DN, EL, NE, OC, RA, SS
- 3 črk: ANI, ANK, EVA, KEN, KOD, KOT, ONE, SEL, TIN
- 4 črk: ASTI, ITAL, MESO, ODRA, OTOK, TASS
- 5 črk: ANODA, ASKET, KARAT, KEKEC
- 6 črk: ELEATI, ISTOST, LANTAN
- 7 črk: AJDOVEC, ARTIKEL, MAVRICA, SESALEC
- 8 črk: ROTACIJA, SNEDENEC, SOKRATES, STOLARNA
- 9 črk: STISKALEC

3x5 3x5 3x5

A		
L		
A	L	E
S	I	

N		

P		
R		
P	R	O
S	T	

S pomočjo imen pilotov Alesija in Prosta, ki sta izpisani v liku, razporedi v tri magične like vse spodnje besede, tako da boš v drugem liku v sivih poljih dobil ime še tretjega pilota formule 1.

ALANI	IRSKA	PELIN
ANICA	KANIN	SATAN
AREAL	KISEC	SERRA
ASPIS	MASKA	SPAKA

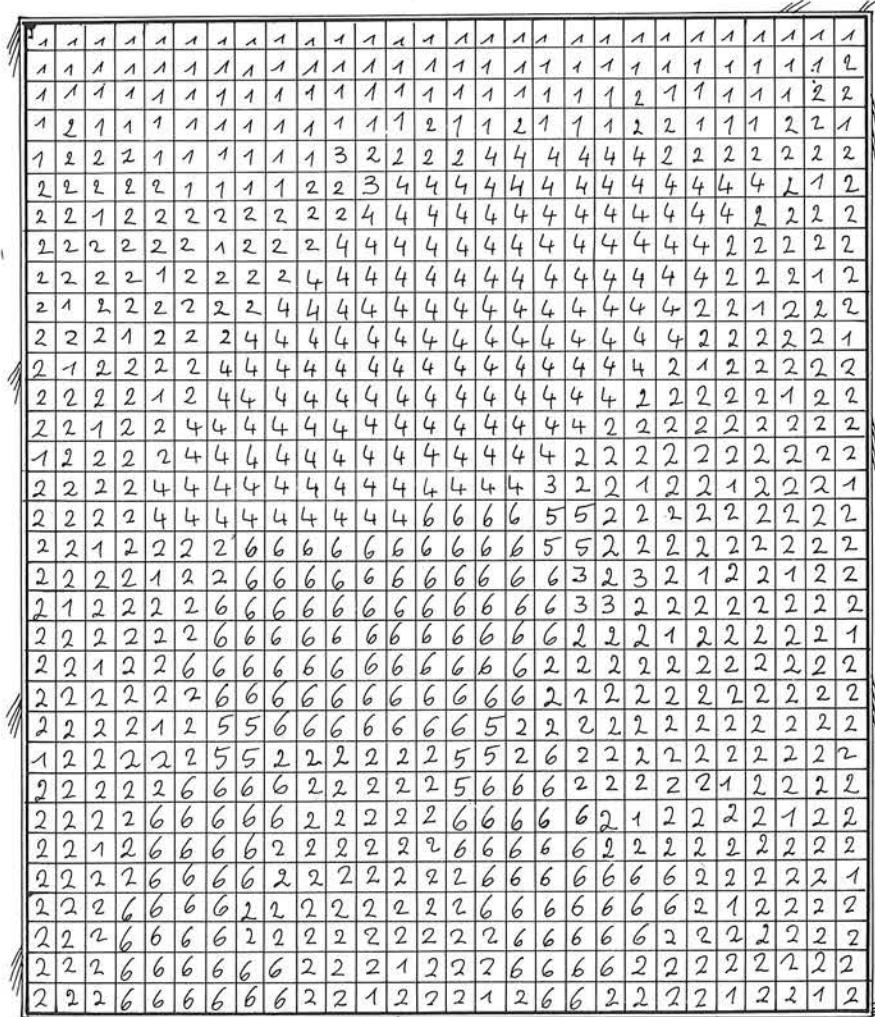
Slikovna križanka

			AVTOMOBILSKA OZNAKA AREZZA	ČEŠKI TENISKI IGRALEC (IVAN)	GOSTE JUHE IZ MESTA	ENAJSTERICA IZ TURINA	PROSTOR ZA IZDELovanje ZLATA	BERI REVIVO GALEB
								AMERIŠKI FILMSKI IGRALEC LADO
			NAPAD... MNÖZICE					
AVTOMOBILSKA OZNAKA SOVJETSKE ZVEZE REINHOLD MESSNER SOD. SODEC			SOVJETSKI DRŽAVNIK MAS PESNIK GRUDEN					
SLOVANSKI NAROD					TEGA LETA			RIMSKI BOS LJUBEZNI
ISTRSKO LETOVISCE					SLOVENSKI PISATELJ (ANTON)			
DENARNA SREDSTVA V DOLOČEN NAMEN, FOND AVSTRALSKI MEDVEDEK		ROVIGO		JUG. NOG. TRENER (IVICA)				
		AVSTRALSKI MEDVEDEK		TORIŠČE				
TIJU IZRAZ ZA SMUČI			AVELLINO			COMO		
KROMPIRJEVEC, KOLORAOSKI HROŠČ			PIJAČA STARIH SLOVANOV			VASICA NA KRASU		
ZNAK ZA KEM. PRVINO LANTAN		DEL NAOČNIKOV					OTON TRABANT	AVTOMOBILSKA OZNAKA SARAJEVA
NIZEK ŽENSKI GLAS		TRENTO						
DEL MESECA			VISOKA KRAŠKA PLANOTA					
			AVSTRIJSKA SMUCARKA WACHTER					

Vera Poljšak
Magda Tavčar

SKRIVNOSTNA RISBA

☐ 1	SIVA	☐ 2	MODRA	☐ 3	ZELENA
☐ 4	RUMENÁ	☐ 5	ROZA	☐ 6	ORANŽNA

VSAKA ŠTEVILKA ODGOVARJA NAVEDI BARVI, KAKŠNA BO RISBA?

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12-34134 Trst.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredniški odbor: Marij Čuk, Liana Drašček, Nataša Kalc, Kristina Kovačič, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Leonora Župančič — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava, fotostavek in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796600, 7796610 — Tisk: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 2.500 lir, dvojna: 3.000 lir, naročnina: 15.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

